

REGIO NAAL

Bokrijk gratis

Nog tot einde maart is het openluchtmuseum van Bokrijk elke zaterdag en zondag gratis toegankelijk. De huisjes zijn niet open, de horeca-gelegenheden domineer wel.

De NMBS deelt mee dat vanaf zaterdag 16 januari tot en met zondag 27 maart de intercitytreinen komende van Knokke/Blankenberge via Brugge, Gent, Brussel, Leuven, Tienen, Landen, Sint-Truiden en Hasselt naar Genk aan de halte Bokrijk stoppen.

Iedere weekend. De eerste trein stopt om 9.46 uur en ver-

volgens om het uur tot en met 19.46 uur. In de richting Knokke/Blankenberge stoppen elk uur treinen vanaf 9.56 uur tot en met 19.56 uur. Met een weekendbiljet geniet je kortingen van 40 tot 60 procent.

Waar Groenen telefoonboeken leggen haalt RTT ze weer weg

TIELT-WINGE. - De regelmatige gebruikers van openbare telefooncellen in het Hageland beleven sinds ettelijke weken vreemde toestanden.

In de streek zijn - zoals in heel België trouwens - sinds jaren de telefoongidsen uit de cellen verdwenen. De RTT legt er geen meer; ofwel omdat ze toch altijd gestolen werden, ofwel omdat vandalen en «al te nieuwsgierige» bellers hele bladzijden uitscheurden of de gids helemaal naar de verdere menis hielpen.

Eigenaardig genoeg verschijnen nu in de Hagelandse telefooncellen plots weer die vertrouwde «dikkerds». Nog ongewoner is dat zij een dag later weer weg zijn, om korte tijd later opnieuw op te duiken... en even snel weer te verdwijnen.

Een geheimzinnig verhaal met een logische verklaring. De «Groene Fietzers» van Tiel-Winge vinden het beschamend dat in een telefooncel geen gids beschikbaar is en sloven zich dan maar uit om zoveel mogelijk boeken van de voorgaande jaren te verzamelen die ze dan weldoenerig over de telefooncellen van de streek verdelen. «Beter toch dan niks», vinden zij. Blijkbaar tot groot jolijt van Jan en alleman die geregeld een cel bezigt, maar tot grote ergernis van de RTT, zo blijkt. «In die gidsen staan verouderde gegevens en daar hebben sommigen niks dan miserie mee», redeneert men bij de Regie.

En dus stopt iedere bode van de Regie die in Tiel-Winge een telefooncel passeert de gedeponeerde telefoongids in een vuilzak en transporteert hem sijn presto naar de papierverwerkende industrie.

De «Groene Fietzers» zijn inmiddels van die systematische boycot op de hoogte gebracht en zetten zich schrap. «Wij zullen doorgaan», beloven ze. En ze houden woord.

De repliek van de RTT te Mechelen: «Wij blijven ze weghalen...» En ook zij houden woord. Over de vraag om de telefoongidsen in de cellen opnieuw in te voeren, wordt in Mechelen - en ook in Hasselt - niet eens gepleerd: «Niks van», klinkt het kort. Men verwijst opnieuw naar vandalenstreken en verwenst (bijvoorbeeld) vertegenwoordigers die hun adressenlijst van potentiële klanten thuis vergeten en in een telefooncel een

«gouden vervangmiddel» op de kop gaan tikken.

De PTT-verantwoordelijken in Nederland hebben het blijkbaar beter begrepen. De telefoongidsen zijn daar ook al lang uit de cellen verbannen - om dezelfde redenen als in België - maar als compensatie voor dat gebrek kan een Nederlander vanuit zijn telefooncel gratis om het gewenste nummer te weten te komen. In België moet daarvoor nog steeds 10 frank - de prijs van een zonnal gesprek - worden betaald, zelfs vanuit een cel.

De Belgen, de «dappersten onder de Galliers», denken niet aan «gratis toegevoegde» en vechten des te verbeten hun uitputtingslag... «Want er zijn veel bodes bij de Regie», «Maar ook verschrikkelijk veel verjaarde telefoongidsen...»

Gh.T.

Wonen onder de pannen van een oude mijnschachttoeren

Door overname 30 man meer in Genks bedrijf Eco-Bio

BRUSSEL / GENK. - Gisteren werd in een Brussels hotel de overname bekendgemaakt van het Genkse bedrijf Eco-Bio door «Diagnostics Pasteur», één van de 160 firma's van de Franse reus Sanofi (een gigant in de sectoren farmaceutica, gezondheidszorg en cosmetica). Eco-Bio is al vijf jaar actief op het vlak van de «In Vitro Diagnostica» en maakt apparaten, die men in labo's gebruikt voor het opsporen van ziektekiemen, bacteriën en allerlei parasieten. In ons land worden jaarlijks voor 1,5 miljard frank aan diagnostica verbruikt en slechts 5 tot 10 % daarvan wordt in België geproduceerd.

Met die overname krijgt Eco-Bio 100 miljoen frank vers kapitaal, verovert de firma een deel van de Europese markt en verdubbelt het aantal personeelsleden van 30 naar 60. De 10.600 aandelen komen voor 52 procent in handen van Sanofi en de overige 48 blijft eigendom van Belgische aandeelhouders. Door dit samenwerkingsverband verwacht het Genks bedrijf tegen 1993 een omzet van meer dan 300 miljoen. In 1986 bedroeg de omzet een goeie 31 miljoen.

Meer afzet

«Het is geen overname, waarbij personeel afvloeit en onze onderneming verdwijnt», zei de directeur van Eco-Bio, Erik Briens. «We behouden onze identiteit, blijven zelfstandig en krijgen meer financiële middelen om nieuwe producten te ontwikkelen voor nog grotere afzetmarkten. Daar wrong het schoentje eigenlijk. De know how hebben we in huis en behouden we ook. De markt is te klein voor onze artikelen. We moeten europeaniseren. We mogen nu exclusief onze producten aan de man brengen in de Benelux en Diagnostic Pasteur (DP) zal haar hele productengamma op de Belgische markt gooien. Verder kunnen we door nieuw geld de researchafdeling, het ontwikkelingslaboratorium, de distributie en de marketing meer in de breedte uitbreiden. Het is een gezonde samenwerking tussen beide ondernemingen. Die is eerder toevallig ontstaan, want Diagnostic Pasteur zocht zelf groeimogelijkheden in het buitenland en vond Eco-Bio de meest aangewezen partner. De onderhandelingen zijn vlot verlopen, omdat beide partners er wederzijds belang bij hebben. Wij krijgen de uitbreiding, die we vragen en DP is tevreden met de nieuwe afzetmogelijkheden».

X.L.

KERKRADE. - Het zal je maar gebeuren. Tijdens een kunstreceptie met veel alcohol - in de gangbare taal ook wel een vernissage van een kunstenaars- toonstelling genoemd - heel domweg aan de babbel raken met een ambtenaar van de gemeente. Hem tussen twee culturele onderwerpen door, vragen of het gemeentebestuur woningen te huur heeft en dan het bevelde voorstel voorgeschoteld krijgen om in een oude mijnschacht de woning onder te brengen.

De dag nadien blijkt het voorstel van de naartige bediende nauwelijks serieus bedoeld maar met een uitgesproken kunstenaarsbloed in de aderen wordt de idee uitgewerkt.

Nu, twee jaar later, woont beeldhouwer Rob Thalen met vrouw en kind in de toren van de mijnschacht van wat eens de oudste particuliere kolenput van Nederland was.

Schacht Nulland van de Domaniale Mijn in het Nederlands-Limburgse Kerkrade, vlakbij de Duitse grens, werd in 1966 voorgegeest. Tien jaar nadien werd deze oudste mijnschacht van onze Noorderburen, en daardoor vermoedelijk de minst geavanceerde, ontdekt door het gemeentebestuur van Kerkrade als zijnde «van grote importantie» voor het nageslacht. De Russische architect Malenkov (in het dorpsstaalje van de buurt spreekt men verkeerdelijk van Molotov) tekende in 1880 immers een eigenzinnig gebouw: mergelachtig geel van uitzicht, vreemde trapes, kantelen, enorm dikke muren en een water aan de voorzijde waardoor de schacht ietwat kasteelachtige trekken vertoonde en met zijn achttwintig meter hoogte als een slot boven de omgeving torent. «In 1975 besliste het gemeentebestuur van Kerkrade om het geheel te restaureren», zo vertelt Rob Thalen. «Maar na tien jaar leegstand kon het gebouw alweer een nieuwe renovatie-beurt gebruiken. Ruiten werden ingegooid, muren met teer besmeurd en alles verloorde gewoon. De burgemeester toonde zich dan ook erg enthousiast toen ik na die beruchte receptie en het onderhoud met de verbaasde ambtenaar toch doorzette en hij hem aanklopte met een gedetailleerd uitgewerkt plan om de schacht om te toveren tot een woning, gecombineerd met een ruime expositiehoele en een atelier.»

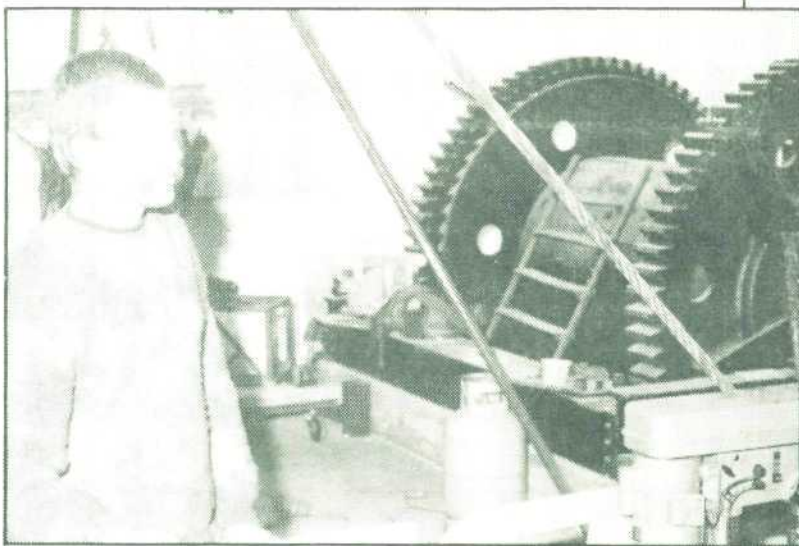
Paradijs

Naar eigen zeggen creëerde de kunstenaarsfamilie er een klein paradijs. En in werkelijkheid doet hun woning inderdaad verbazen. Op de benedenverdieping in de machinekamer werd op en rond de oude kabeloplegmaatschappij de atelier van de beeldhouwer ingericht. De gang naar de schacht kreeg de functie van expositiehoele toebedeeld en de liftkooi, samen met een oude diesel-locomotief op het smalle spoor, ademen de sfeer van de vroegere industriële activiteit. De schacht zelf werd verstouwd met een zestig meter dikke betonnen prop om op die manier de gevaarlijke gassen ver onder de grond te houden. Via een ruime trappenhoele komt men boven in de woonvertrekken, erg knus ingericht met behoud van de materialen uit de oorspronkelijke mijnfunctie.

«In het begin keek de buurt nogal aardig op toen ze vernamen dat wij in de oude mijnschacht onze woning wilden inrichten. Later is dat bijgelegd. Eens het merendeel van onze renovatiewerken achter de rug, bleken de mensen van Kerkrade laaiend enthousiast over het geboekte resultaat», zo zegt een duidelijk tevreden Rob Thalen.

Wat begon als een grap, groeide uit tot een ietwat ongeloofwaardig verhaal: een gezin leeft en werkt in de schachttoeren met beneden een kolenput van 347 meter diepte.

Het klinkt misschien eigenaardig maar wonen in de toren van een mijnschacht valt heus mee. Getuige daarvan de inrichting van de Limburger Rob Thalen uit Kerkrade in Nederlands' oudste mijnschacht.

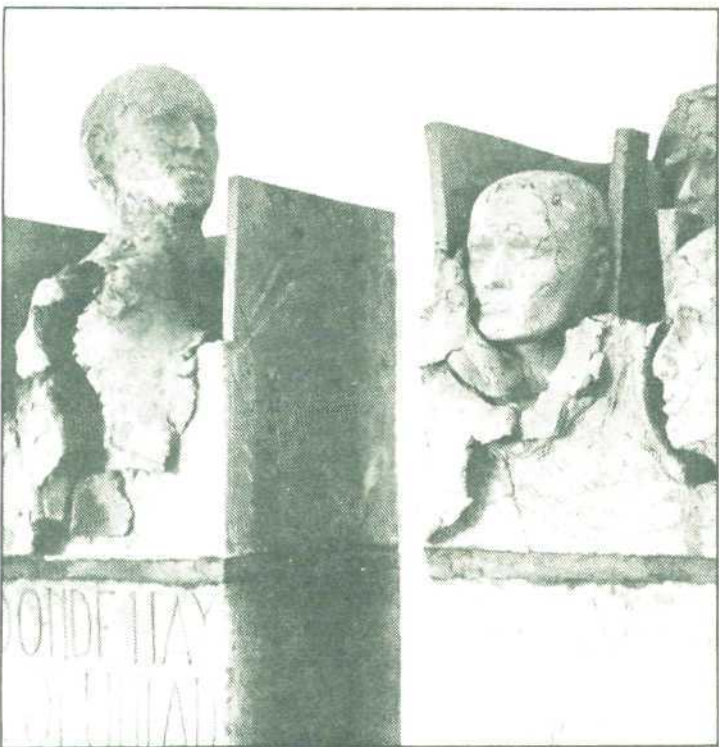
Zware brok

Toch liep de omvorming van schacht naar woning niet van een leien dak. «We hebben twee jaar keihard gewerkt en het zal nog wel een tijd aanlopen vooraleer we definitief alles in orde hebben gebracht. Er moet dringend iets gedaan aan de vochtproblemen. Grotendeels bereikten we een behoorlijke vochtwering behalve in het hoogste deel van de schachttoeren. Bij de strenge winter van vorig jaar vroom het condenswater vast op het enorme ijzeren schachtwiel. Toen de dooi intrad, vielen hier brokjes ijs naar beneden.»

«De financiële kant mag ook niet gering genoemd», zo vervolgt de 33-jarige kunstenaar. «Want tot nog toe investeerden we zo'n slordige 5 miljoen frank, waarvan weliswaar ruim 4 miljoen via subsidies van het gemeentebestuur. Maar toch. Wij huren de schacht slechts, zij het voor een periode van 15 jaar. Daarna zal het huurcontract meer dan waarschijnlijk stilzittend verlengd worden.»

Na twee jaar werkzaamheden

Stefan KAES

De beeldhouwer Remi Celis uit St-Truiden maakte voor zijn vriend pater Gillard een standbeeld in het verre Cali. Nooit mag de herinnering aan deze Limburgse missionaris in Colombia vergeten worden.

Standbeeld voor Limburgse missionaris in Colombia

Op 10 april 1985 werd pater Hubert Gillard (49) uit Gingelom op zijn missiepost in de Colombiaanse stad Cali door militairen zwaar gewond. Tijdens een wegcontrole werd de wagen van de pater doorzocht. Volgens de militairen per vergissing, maar ingewijden weten wel beter. Zij beweren dat de pater moest verdwijnen omdat hij het volk te mondig maakte en zich al te zeer inzette voor de ontvoering van de verpauperde massa.

De pater bleef zes maanden in coma en stierf uiteindelijk op 26 oktober 1985. Het stoffelijk overschot werd niet gerepatriëerd; pater Gillard werd te midden van zijn mensen in Colombia begraven.

Pater Hubert Gillard van de orde der Assumptisten was zeer geliefd in Zuid-Limburg.

Niet alleen was hij afkomstig van Gingelom, maar tevens werkte hij lange jaren in het klooster te Zeppen, waar hij een cultureel centrum uitbouwde lang voordat de staat die taak overal zou overnemen. Zo maakte de pater vele vrienden en kennissen. Onder hen was ook de beeldhouwer Remi Celis uit St-Truiden, die pater Gillard ging opzoeken in zijn Colombiaanse missiepost. Hij maakte er kennis met de werke- en leefomstandigheden van de Colombianen en ook met de plannen van pater Gillard, die na een Belgische vakantie wilde terugkeren om onder de nog armere Indianen te gaan werken.

Zo ver mocht het niet komen, want de pater werd vermoord. Remi Celis vond dat deze Limburgse voorman in het verre Cali niet mocht worden vergeten.

Hij maakte hier een ontwerp voor een standbeeld voor zijn vriend Gillard en vertrok naar Cali om het daar te realiseren.

«We moeten doorgaan»

Van half november tot einde december werkte Remi Celis in Cali aan de beeldengroep. Hij wilde bewust geen martelaar van hem maken, maar wel zijn herinnering bewaren als een man die vreugde en vooral hoop heeft gebracht onder de armen. Zijn boodschap luidt «wij moeten doorgaan», overtuigd van een betere toekomst voor iedereen.

En zo staan thans de beelden van de Limburgse missionaris in de hal van het Cevan-instituut, een technische school die pater Gillard oprichtte om de paupers van Cali een kans te geven.

R.VANHOUDT